

7. 10. 2022

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Znovu a lépe k dokazování v disciplinárním řízení ve sportovním spolku

Cílem tohoto příspěvku je polemika stran důkazního standardu v disciplinárním řízení ve sportovním spolku v návaznosti na některé teze v článku kolegyně Mgr. et Mgr. Liběny Šrámkové, LL.M., ze dne 20. 4. 2022 s názvem Dokazování v disciplinárním řízení ve sportovních spolcích (dále jen „Článek“).[1] Nesouhlasíme totiž se závěrem, že v disciplinárním řízení ve sportovním prostředí by pro dokazování měla platit zásada tzv. *comfortable satisfaction* („uspokojivé přesvědčení“) bez ohledu na konkrétní pravidlo stanovené konkrétními disciplinárními předpisy.

Autorka Článku zmiňuje důkazní standard dříve stanovený v § 71 odst. 2 Disciplinárního řádu FAČR (tj. povinnost zjistit „*skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“). V kontextu rozhodovací praxe Court of Arbitration for Sport v Lausanne (dále jen „CAS“) poté dochází k závěru, že „*v disciplinárním řízení by pro dokazování měla platit zásada uspokojivého přesvědčení (comfortable satisfaction)*.“ V důsledku toho Článek zanechává dojem, že takovým způsobem by měl být vykládán i § 71 odst. 2 Disciplinárního řádu FAČR (ve znění účinném do 30. 6. 2022), což autoři tohoto příspěvku odmítají z následujících důvodů.

Důkazní standard uplatňovaný v mezinárodních sportovních arbitrážích

Odvolání proti disciplinárnímu rozhodnutí sportovního spolku (asociace nebo svazu) se na mezinárodní úrovni zásadně řeší před CAS v tzv. odvolacím rozhodčím řízení (jde o *Appeal Arbitration Procedure*). Taková mezinárodní sportovní arbitráž se řídí pravidly *Code of Sports-related Arbitration*,^[2] která však nestanoví žádný důkazní standard. Ani švýcarská právní úprava mezinárodních arbitrází nestanoví, jaký důkazní standard by měli rozhodci (včetně těch u CAS) obecně aplikovat.

Judikatura CAS ale dovodila, že pokud je konkrétní důkazní standard zakotven v předpisech sportovní asociace, u které bylo vedeno disciplinární řízení, takový důkazní standard je nutné uplatňovat rovněž v odvolacím rozhodčím řízení jako součást soukromoprávní dohody o obsahu práv a povinností mezi spolkem (asociací) a jeho členem (sportovcem), a to bez ohledu na standardy obecně uplatňované před švýcarskými civilními nebo trestními soudy.^[3]

Z judikatury CAS vyplývá respekt k principu autonomie sportovních asociací i v tom směru, že je právem sportovní asociace zakotvit ve vlastních disciplinárních předpisech takový důkazní standard, který sama asociace uzná za vhodné. V tomto směru je zásadním vodítkem rozhodnutí ve věci *Köllner* (zmiňované i v Článku), ve kterém CAS uzavřel:

„...v případě neexistence zastřešujícího předpisu (jako jsou pravidla WADA pro dopingové případy) se každá asociace může sama rozhodnout, jaký důkazní standard použije, s výhradou pravidel domácího a/nebo mezinárodního veřejného pořádku. CAS nemá ani pravomoc, ani není zmocněn k harmonizaci předpisů zavedením jednotného důkazního standardu, pokud, jako v tomto případě, se asociace rozhodne ve svých předpisech použít jiný, specifický standard.“^[4]

Sportovní asociace po celém světě tedy v duchu zmíněné zásady ve svých (disciplinárních)

předpisech zakotvují různé důkazní standardy pro jimi vedená řízení.

Je pravdou, že řada sportovních asociací implementovala do svých předpisů v Článku hojně zmiňovaný standard tzv. *comfortable satisfaction* („uspokojivé přesvědčení“; např. disciplinární řízení FIFA a UEFA, dopingová řízení WADA apod.). V návaznosti na to logicky existuje bohatá judikatura CAS. V předpisech se ale objevuje rovněž „civilněprávní“ standard tzv. *balance of probabilities* („míra pravděpodobnosti“; např. disciplinární předpisy anglické fotbalové asociace nebo dopingová řízení WADA s tzv. obráceným důkazním břemenem)[5], případně i svébytný standard *personal conviction* („osobní přesvědčení“; dříve uplatňovaný pro řízení podle etického kodexu FIFA a vykládaný ze strany CAS jako blížíci se *comfortable satisfaction*)[6]. Avšak ani přísný „trestněprávní“ důkazní standard tzv. *beyond reasonable doubt* („bez důvodných pochybností“) není v judikatuře CAS výjimkou. Například ve věci *Asif* tribunál bez dalšího aplikoval tento standard s odkazem na míru standardu předepsanou pro předchozí řízení.[7]

Pro úplnost je potřebné zmínit, že ve věci CAS 2013/A/3256 *Fenerbahçe Spor Kulübü* citované v Článku panel nejprve konstatoval, že příslušné předpisy sportovní asociace pro předcházející řízení nestanovily žádný důkazní standard, proto až subsidiárně vycházel ze švýcarské hmotněprávní úpravy.[8]

Jakkoliv je tedy legitimní diskutovat o vhodnosti či přiměřenosti konkrétní formy důkazního standardu v disciplinárních řízeních toho kterého sportovního spolku, je rovněž jeho nezpochybnitelným právem zakotvit ve svých předpisech konkrétní důkazní standard a ten následně uplatňovat.

To je odrazem spolkové autonomie, kterou autorka Článku zmiňuje jako primární východisko činnosti sportovních asociací. Proto je vyloučeno, aby byl smluvený důkazní standard účelově vykládán v rámci jiného standardu. Jak bylo uvedeno výše, i CAS ve své rozhodovací praxi respektuje důkazní standard stanovený příslušným předpisem sportovní asociace. Interpretace konkrétního důkazního standardu v kontextu okolností konkrétního případu proto nemůže vést k nahrazení předepsaného důkazního standardu jiným, měkčím či tvrdším standardem, použitým v jiném případě.

Důkazní standard v disciplinárních řízeních FAČR

Ustanovení § 71 odst. 2 Disciplinárního řádu FAČR původně předepisovalo zjistit „*skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. V kontextu judikatury CAS jde fakticky o přísný „trestněprávní“ důkazní standard tzv. *beyond reasonable doubt* („bez důvodných pochybností“).

Takový standard nelze „výkladem“ přetvořit do podoby jiného (mírnějšího) standardu toliko s odkazem na rozhodovací praxi CAS ke standardu *comfortable satisfaction* („uspokojivé přesvědčení“). Judikatura CAS ke standardu *comfortable satisfaction* jednoduše není použitelná na disciplinární řízení FAČR, jež aplikuje standard *beyond reasonable doubt*.

Jakékoliv „výkladové“ přetvoření důkazního standardu jednoznačně stanoveného v Disciplinárním řádu FAČR jde proti smyslu a účelu samotné zásady spolkové autonomie, obchází dohodu mezi asociací a jejími členy založenou členstvím v asociaci a ostatně nemá oporu ani v rozhodovací praxi CAS. Ten vždy vykládá důkazní standard zvolený stranami v konkrétním předpisu.

Teprve s účinností od 1. 7. 2022 byla „v tichosti“ přijata novelizace § 71 odst. 2 Disciplinárního řádu FAČR, která změnila původní povinnost disciplinárního orgánu zjistit „*skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“ na povinnost zjistit „*skutkový stav věci, o němž bude uspokojivě přesvědčen*“[9] - tj. došlo ke změně standardu z *beyond reasonable doubt* na *comfortable satisfaction*. Ono „v tichosti“ uvádíme proto, že FAČR novelizaci svého Disciplinárního řádu

zdůvodnil změnou § 33 Soutěžního řádu FAČR, týkající se mládežnických družstev, přestože bez odpovídající odborné debaty došlo k zásadnímu „snížení“ důkazního standardu pro všechna disciplinární řízení vedená na úrovni FAČR.

Ještě k důkaznímu standardu *comfortable satisfaction*

Jakkoliv je důkazní standard *comfortable satisfaction* („uspokojivé přesvědčení“) stanoven v celé řadě disciplinárních předpisů různých sportovních asociací, jeho značná obsahová neurčitost nutně vyvolává mnoho výkladových otázek. V judikatuře CAS se v tomto směru objevují určitá interpretační vodítka, která dávají disciplinárním orgánům alespoň rámcovou představu o „síle“ tohoto standardu a o jeho uplatňování v konkrétních případech.

Z judikatury CAS vyplývá, že rozhodující orgán musí vzít při aplikaci důkazního standardu *comfortable satisfaction* v úvahu mj. závažnost projednávaného obvinění a jeho důsledky.^[10] V tomto smyslu rovněž platí, že čím větší je závažnost obvinění, tím přesvědčivější musí být důkazy sloužící k jeho prokázání.^[11] Část judikatury dokonce zdůrazňuje, že důkazní standard *comfortable satisfaction* je tzv. *sliding scale* („klouzavý“) v závislosti na projednávaném obvinění – čím závažnější je v konkrétním případě obvinění a jeho důsledky (zejména možný trest), tím „vyšší jistotu“ (blíží se trestněprávnímu standardu *beyond reasonable doubt*) by měl rozhodující orgán požadovat ohledně míry důkazu, aby mohl být „uspokojivě přesvědčen“ o vině pachatele (člena asociace).^[12]

Navzdory výše uvedenému nicméně platí, že důkazní standard je primárně určen dohodou sportovní asociace a jejího člena (sportovce či klubu) v rámci příslušných disciplinárních předpisů. Extenzivním výkladem, ani odkazem na judikaturu CAS nelze takto smluvený důkazní standard nahradit měkčím či tvrdším standardem.

JUDr. René Cienciala, LL.M. (MIDS),
advokát a partner

Vojtěch Jiraský,
advokátní koncipient

[Urban & Hejduk s.r.o., advokátní kancelář](#)

Palác Valdek
Jugoslávská 620/29
120 00 Praha 2

Tel: +420 226 207 507
e-mail: info@urbanhejduk.cz

[1] Dostupné >>> [zde](#).

[2] Tedy procesní pravidla mezinárodních sportovních arbitrází vedených u CAS; dostupné >>> [zde](#).

[3] CAS 2011/A/2426 (Amos Adamu v. FIFA), odst. 81: „The Panel notes that the parties to this arbitration did make use of their private autonomy – FIFA by adopting its rules and the Appellant by accepting them when he voluntarily became an indirect member and an official of FIFA – and did agree on some rules of evidence to be applied in FIFA disciplinary proceedings. Therefore, the Panel holds that the evidentiary issues of this case must be addressed applying those rules privately agreed between the parties and not the rules of evidence applicable before Swiss civil or criminal courts.”

[4] CAS 2011/A/2490 (Daniel Köllerer v. ATP, WTF, ITF & Grand Slam Committee), odst. 29: „...in the absence of any overarching regulation (such as the WADA Code for doping cases), each association can decide for itself which standard of proof to apply, subject to national and/or international rules of public policy. The CAS has neither the function nor the authority to harmonize regulations by imposing a uniform standard of proof, where, as in the current case, an association decides to apply a different, specific standard in its regulations.”

[5] CAS 2019/A/6541 (Hiromasa Fujimori v. FINA)

[6] CAS 2016/A/4501 (Joseph S. Blatter v. FIFA)

[7] CAS 2011/A/2362 (Mohammad Asif v. ICC), odst. 69: „For those reasons, the Panel is satisfied beyond reasonable doubt that Mr Asif was also a party to the conspiracy in which Mr Butt and Mr Amir are admitted conspirators.”

[8] CAS 2013/A/3256 (Fenerbahçe Spor Kulübü v. UEFA), odst. 274: „Article 2.06 of the UCLR does not define the standard of proof to be applied. In principle, therefore, the answer to this question is

to be followed from Swiss law that applies subsidiarily in the case at hand (cf. §115 et seq.), since the standard of proof – according to Swiss law – is an issue of substantive law.”

[9] Aktualita na stránkách FAČR ze dne 21. 6. 2022 „Novelizace Disciplinárního a Soutěžního řádu od 1. 7. 2022“, dostupné >>> [zde](#).

[10] CAS 2016/A/4650 (Klubi Sportiv Skenderbeu v. UEFA), odst. 64: „...CAS jurisprudence clearly established that to reach this comfortable satisfaction, the Panel should have in mind ‘the seriousness of the allegation which is made’.“

[11] CAS 2014/A/3630 (Dirk de Ridder v. ISAF), odst. 115: „Moreover, the Panel considers that the standard of proof does not itself change depending on the seriousness of the (purely disciplinary) charges. Rather the more serious the charge, the more cogent the evidence must be in support.“

[12] CAS 2014/A/3625 (Sivasspor Kulübü v. UEFA), odst. 132: „It follows from the above that this standard of proof is then a kind of sliding scale, based on the allegations at stake: the more serious the allegation and its consequences, the higher certainty (level of proof) the Panel would require to be ‘comfortable satisfied’.“

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Byznys a paragrafy, díl 32.: Konkurenční doložka](#)
- [Skryté ujednání v realitní smlouvě – zbytečná hra na schovávanou](#)
- [Odpovědnost člena voleného orgánu dle § 159 OZ a vymezení škody způsobené právnické osobě](#)
- [Vnosy do společného jmění manželů a jejich valorizace v aktuální judikatuře Nejvyššího soudu a Ústavního soudu](#)
- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)